

P. D. JAMES

*GYILKOS
SZÁNDÉK*

21. SZÁZAD
KIADÓ

Budapest, 2021

Edward Gordon Jamesnek

A szerző megjegyzése

Londonban igen csekély a járóbetegeket gondozó önrendelkezésű pszichiátriai klinikák száma, és nyilvánvaló, hogy ezek az ambulanciák – mivel ugyanaz a szakterületük, és az egységes Állami Egészségügyi Szolgálaton belül szerveződnek – elkerülhetetlenül azonos kezelési módszereket és adminisztratív eljárásokat használnak. Ezek közül alkalmaz jó néhányat a Steen Klinika is. Fontos azonban egyértelműen leszögezni, hogy a Steen egy képzeletbeli klinika, amely egy képzeletbeli londoni téren áll, és hogy páciensei és dolgozói közül – legyenek akár orvosok, akár laikusok – senki sem feleltethető meg élő személyeknek, továbbá, hogy az alagsorában végbemenő sajnálatos események keletkezési helye csupán a krimiíró fantáziája névvel illetett különös lélektani jelenség.

P. D. J.

Első fejezet

Dr. Paul Steiner, a Steen Klinika pszichiáter szakorvosa a földszinti, utcafronti rendelőben ült, és páciense rop-pant észszerűnek hangzó magyarázatát hallgatta arról, miért is fulladt kudarcba a harmadik házassága. Mr. Burge kényelmesen feküdt egy díványon, hogy könnyebben fejtegethesse pszichéje szövevényeit. Dr. Steiner a fejénél foglalt helyet egy olyan, gondosan bevizsgált széken, amelynek használatát a Kórházakat Irányító Bizottság írta elő a szakorvosok számára. A célnak tökéletesen megfelelt, és nem is volt különösebben csúf, de a tarkónak nem kínált támasztékot. Nyakizmainak időnkénti éles rándulása visszaszólította dr. Steinert a pillanatnyi öntudatlanságból péntek esti pszichoterápiai rendelése valóságába. Októberhez képest napközben nagyon meleg volt. A kéthétnyi csípős hideg után, amelynek során a klinika dolgozói vacogtak és fűtésért könyörögtek, a központi fűtés megkezdésének hivatalos dátuma egybeesett az olyan tökéletes őszi napok egyikével, amikor odakint a tér csordultig megtelt sárga fénnel, és a körülkerített kertben, amely egy festékdobozhoz hasonlóan élénk színekben pompázott, a késői dáliák úgy csillogtak, akár a nyár derekán virágzó cifra társaik. Csaknem hét órára

járt az idő. Odakint a nap melege már régen utat engedett a ködfátyolnak, aztán pedig a hűvös sötétségnek. Idebent a klinikán azonban megrekedt a déli hőség, és úgy tűnt, mintha a nehéz, mozdulatlan levegő elhasználódott volna a túl sok beszéddel járó lélegzetvételektől.

Mr. Burge siránkozó fejhangján részletesen taglalta a feleségei éretlenségét, hidegségét és érzéketlenségét. Dr. Steiner orvosi meglátása, amelyet kétségkívül befolyásoltak a bőséges ebéd és a délutáni teájához balgán megválasztott krémes fánk késői utóhatásai, azt súgta, hogy még nem érett meg az idő arra, hogy rámutasson, miszerint a három Madame Burge egyetlen közös tökéletlensége, a férjválasztás terén mutatott ítélőképesség feltűnő hiánya. Mr. Burge még nem állt készen arra, hogy szembenézzon a tulajdon alkalmatlanságával.

Dr. Steiner egyáltalán nem érzett erkölcsi felháborodást páciense viselkedése miatt. Igazán fölöttébb etikátlan volna, ha efféle helytelen érzelmek elhomályosítanák az ítélőképességét. Kevés dolog volt az életben, ami felkorbácsolta dr. Steiner erkölcsi felháborodását, és ezek legtöbbje a saját kényelmét érintette. Ami azt illeti, sok közülük a Steen Klinikára és annak ügyvitelére vonatkozott. Erősen kifogásolta az adminisztratív vezető, Miss Bolam személyét, akinek az általa kezelt betegek számát érintő megszállottságát, továbbá útiköltség-térítési űrlapjának kínosan precíz ellenőrzését a szisztematikus üldözési politika részének találta. Neheztelt azért is, hogy péntek esti rendelése egybeesett dr. James Baguley

elektrosokk-terápiás* ülésével, miáltal az ő pszichoterápiát igénybe vevő páciensei – valamennyien rendkívül intelligens emberek, akik tudatában vannak annak a kiváltságnak, hogy ő kezeli őket – kénytelenek együtt ülni a várószobában a depressziós elővárosi háziasszonyok és iskolázatlan pszichotikusok vegyes kompániájával, amelyet Baguley szemlátomást előszeretettel gyűjt maga köré. Dr. Steiner nem volt hajlandó átköltözni az egyik harmadik emeleti rendelőbe. Azokat a nagy, elegáns György korabeli szobák leválasztásával alakították ki, és ő megvetéssel szemlélte őket, mivel pocsék arányú, kellemetlen cellák voltak, és nem illettek sem a szakmai rangjához, sem a munkája fontosságához. Azt sem találta megfelelő megoldásnak, hogy megváltoztassa a rendelése idejét – következésképpen Baguley-nek kellene megváltoztatnia az övét. Ám dr. Baguley nem engedett, és dr. Steiner ebben is Miss Bolam hatását vélte felfedezni. A kérelmét, hogy a földszinti rendelők legyenek hangszigeteltek, a Kórházakat Irányító Bizottság költségesség címén elutasította. Bezzeg Baguley-t ellenvetés nélkül ellátták egy módfelett drága szerkentyűvel, hogy a pácienseiből a maradék kevéske sütnivalójukat is kirázhassa. Az ügyet természetesen az Orvosi Bizottság is megvizsgálta, de Miss Bolam nem csinált titkot abból, hogy kivel rokonszenvezik. Az adminisztratív vezető elleni heves kirohanásai során dr. Steiner úgy találta kényelmesnek, ha megfele-

---

* Az elektrosokk-terápiát az angol és a magyar orvosi szóhasználatban is ECT-nek szokás nevezni, ami az angol megnevezés, az electro-convulsive therapy rövidítése, a továbbiakban a regényben is legtöbbször így szerepel. (A ford.)

kezik arról, hogy a nőnek nincs semmiféle befolyása az Orvosi Bizottságra.

Nehéz volt megfelekedezni az ECT-rendelés okozta bosszúságokról. A klinika épületét akkor húzták fel, amikor az emberek még hosszú távra építkeztek, de még a rendelő masszív tölgyfa ajtaja sem tudta tompítani a péntek esti jövés-menés zaját. A főbejáratot hatkor bezárták, és utána az esti pácienseknek be- és ki kellett jelentkezniük azóta, hogy több mint öt évvel ezelőtt egy nőbeteg észrevétlenül bejutott, elrejtőzött az alagsori mosdóban, és azt az egészségtelen helyet választotta ki öngyilkossága színhelyéül. Dr. Steiner pszichoterápiás rendelését időről időre megszakította az ajtócsengő csilingelése, a bejövő és kimenő páciensek lépteinek zaja, valamint a rokonok és kísérők hangja, amint harsányan buzdították a beteget, vagy éppen szívélyesen elköszöntek Ambrose főnővértől. Dr. Steiner eltűnődött, vajon miért érzik szükségét a rokonok, hogy úgy ordítozzanak a páciensekkel, mint ha nemcsak pszichotikusok, hanem süketek is volnának. Ámbár a Baguley-vel és ördögi gépezetével eltöltött idő után alighanem valóban azok lettek. Mind közül a legremesebb a klinika takarítónője, Mrs. Shorthouse volt. Az ember azt képzelné, hogy Amy Shorthouse lebonyolíthatná kora reggel a takarítást, ami minden bizonnyal a dolgok normális elintézése volna. Úgy zavarná a legcsekélyebb mértékben a klinika orvosait. Mrs. Shorthouse azonban azt állította, hogy az esti plusz két óra nélkül nem tud végezni a munkával, és Miss Bolam beleegyezett. Na persze. Dr. Steiner úgy látta, hogy péntek esténként csak igen kevés takarításra került sor. Mrs. Shorthouse-

nál részrehajlás volt tapasztalható az elektrosokk-kezelés alatt álló páciensek iránt – dr. Baguley éppenséggel egyszer az ő férjét is kezelte –, és általában az előcsarnok és a földszinti fő iroda körül ténfergett, mialatt a kezelés zajlott. Dr. Steiner ezt nemegyszer megemlítette az Orvosi Bizottságnak, és alaposan felingerelte az az általános érdektelenség, amelyet kollégái a probléma kapcsán tanúsítottak. Mrs. Shorthouse-t látótávolságon kívül kellene tartani, és arra ösztökélni, hogy haladjon a munkájával, nem pedig megengedni neki, hogy a páciensek körül tébláboljon, és pletykáljon velük. Miss Bolam, aki oly szükségtelenül szigorú a személyzet többi tagjával, nem mutat hajlandóságot Mrs. Shorthouse megfegyelmezésére. Mindenki tudja, hogy nehéz jó takarítónőre szert tenni, de egy adminisztratív vezető, aki érti a dolgát, valahogyan csak tudna találni egyet. A gyengeség nem old meg semmit. Baguley-t azonban nem lehet rávenni, hogy panaszkodjon Mrs. Shorthouse-ra, Bolam pedig sosem kritizálná Baguley-t. Az a szerencsétlen teremtés alighanem szerelmes belé. Baguley-nek határozottan kellene fellépnie ahelyett, hogy abban a nevetségesen hosszú fehér köpenyben császkál a klinikán, amelyben úgy fest, mint egy másodrendű fogorvos. De tényleg, annak az embernek fogalma sincs, miben áll az elvárt méltóság-teljes viselkedés egy szakklubban.

Valaki döngő léptekkel trappolt végig a folyosón. Valószínűleg az öreg Tippett az, Baguley egyik krónikus skizofréniában szenvedő betege, aki az utóbbi kilenc évben rendszeresen fafaragással tölti a péntek estéket a művészetterápiás részlegben. Tippett tovább fokozta dr. Steiner

ingerültségét. Az az ember egyáltalán nem való a Steenbe. Ha ahhoz eléggé jól van, hogy ne kelljen kórházban tartani, amiben dr. Steiner kételkedett, egy nappali kórházba, vagy a megyei önkormányzat által fenntartott műhelyek egyikébe kellene járnia. Az ilyen, Tippetthez hasonló páciensek miatt van a klinikának kétes hírneve, hiszen elhomályosítják valódi funkcióját, miszerint ez a pszichoterápia analitikai orientációjú központja. Dr. Steiner kimondottan feszélyezve érezte magát, amikor egy péntek este gondosan összeválogatott páciensei egyike szembetalálkozott a klinikán ide-oda vánszorgó Tippettel. Tippet még ahhoz sem elég veszélytelen, hogy szabadon mászkáljon. Egyszer majd történik valami, és Baguley szorult helyzetben fogja találni magát.

Dr. Steiner boldog elmélkedését kollégája szorult helyzetéről az ajtócsengő hangja szakította félbe. Nahát, ez már igazán képtelenség! Úgy látszik, ezúttal a kórházi autó sofőrje jött egy betegért. Mrs. Shorthouse az ajtóhoz ügetett, hogy siettesse az illetőt. Hátborzongató sivitása visszhangzott az előcsarnokban.

– Minden jót, kedvesem! Viszlát, a jövő héten! Ha jó nem is tud lenni, azért vigyázzon magára!

Dr. Steiner összerándult, és lehunyta a szemét. A páciense azonban, aki önfeledten elmerült kedvenc hobbi-jában, vagyis hogy saját magáról beszéljen, szemlátomást mindebből semmit sem hallott. Mr. Burge magas hangú siránkozása az utóbbi húsz percben egyetlen pillanatra sem bizonytalanodott el.

– Nem teszek úgy, mintha könnyű ember lennék. Nem vagyok az. Én egy bonyolult ördögfióka vagyok. Ezt Theda

és Sylvia sosem értette meg. Ez persze mélyen gyökerезik. Emlékszik arra a júniusi ülésünkre? Azt gondoltam, hogy akkor meglehetősen alapvető dolgok derültek ki.

A terapeutája nem emlékezett a szóban forgó ülésre, de ez a legkevésbé sem érdekelte. Minthogy Mr. Burge meglehetősen alapvető dolgai állandóan a felszín közelében lappangtak, bízni lehetett benne, hogy rendre elő is bukkannak. Megmagyarázhatatlan csönd telepedett rájuk. Dr. Steiner a jegyzettömbjére firkálgatott, érdeklődéssel és aggódva szemlélte a firkálmányát, majd a tömböt fejjel lefelé tartva is megnézte, és figyelmét egy pillanatra jobban lekötötte a saját tudatalattija, mint a pácienséé. Hirtelen tudatára ébredt, hogy kívülről egy másik hangot is hall – először gyengén szólt, aztán egyre erősebbé vált. Valahol egy nő sikoltozott. Szörnyű hang volt, magas, folyamatos, és teljes mértékben állatias. Dr. Steinerre kiváltképp kellemetlen hatást gyakorolt. Ő természeténél fogva félénk és túlérzékeny volt. Jóllehet a munkájával néha együtt jártak az érzelmi válságok, jobban értett a vészhelyzetek megkerüléséhez, mint ahhoz, hogy megbirkózzon velük. Az ijedtsége ingerültségnek adta át a helyét, és kiabálva pattant fel a székéről.

– Nem! Ez már igazán több a soknál! Mit csinál Miss Bolam? Nem kellene valakinek itt felelősnek lennie a helyzetért?

– Mi van? – érdeklődött Mr. Burge, aki úgy ült fel, mint egy keljfeljancsi, és hangját a normálisnál fél oktávval lejjebb vitte.

– Semmi. Semmi. Valami nőszemélynek hisztériás rohama van. Maradjon ott, ahol van! Mindjárt visszajövök – rendelkezett dr. Steiner.

Mr. Burge visszaroskadt, de az ajtóra szegezte a tekintetét. Dr. Steiner az előcsarnokban találta magát.

Nyomban egy kisebb csoport lódult meg felé. Jennifer Priddy, a kezdő gépíró az egyik portásba, Peter Nagle-be kapaszkodott, aki feszengő sajnálkozással veregette a vállát, és zavartnak tűnt. Mrs. Shorthouse is velük tartott. A lány sikoltozása nyöszörgéssé szelídült, de egész testében remegett, és halálsápadt volt.

– Mi a baj? – tudakolta dr. Steiner élesen. – Mi ütött belé?

Mielőtt bárki válaszolhatott volna, kinyílt az ECT-kezelő ajtaja, és dr. Baguley vonult ki rajta Ambrose főnővérrel és az aneszteziológusával, dr. Mary Ingrammal a nyomában. Az előcsarnok mintha egyszeriben megtelt volna emberekkel.

– Nyugodjon meg, jól van, jó kislány! – mondta dr. Baguley szelíden. – Mi itt egy klinikát próbálunk működtetni. – Peter Nagle-höz fordult, és halkán megkérdezte: – Tulajdonképpen mi a baj?

Nagle épp válaszolt volna, amikor Miss Priddy hirtelen összeszedte magát. Nagle kezét lerázva dr. Baguley-hez fordult, és tökéletesen érthetően közölte:

– Miss Bolam. Meghalt. Valaki megölte. Az alagsori irattárban van, és meggyilkolták. Én találtam rá. Enidet meggyilkolták!

Ismét Nagle-be kapaszkodott, és sírva fakadt, de már halkabban. A szörnyű remegés abbamaradt.

– Vigye a kezelőbe, és fektesse le! – utasította dr. Baguley a portást. – Legjobb lesz, ha ad neki valamit inni. Tessék a kulcs. Mindjárt visszajövök.

Elindult az alagsorba vezető lépcső felé, és a többiek, a lányt Nagle gondjaira hagyva, egymás sarkát taposva követték. A Steen alagsora jól meg volt világítva; valamennyi helyiségét használta a klinika, amely – a legtöbb pszichiátriai rendelőhöz hasonlóan – krónikus helyhiányban szenvedett. Itt, a lépcső alatt kapott helyet a kanzánházon, a telefonközponton és a portáspihenőn kívül a művészetterápiás részleg, az orvosi kartonok irattára és az épület elülső részén egy kezelő az LSD-terápiában részesülő páciensek számára. Amikor a kis csoport leért a lépcső aljára, ez utóbbi szoba ajtaja kinyílt, és Bolam nővér, Miss Bolam unokatestvére kukkantott ki rajta – fehér egyenruhájában homályos szellemnek látszott a szoba sötétjével a háttérben. Szelíd, tanácstalan hangja végiglebegett hozzájuk a folyosón.

– Valami baj van? Pár perce mintha egy sikolyt hallottam volna.

Ambrose főnővér felelt neki nyers, ellentmondást nem tűrő hangon:

– Nincs semmi baj, nővér. Menjen vissza a pácienséhez!

A fehér alak eltűnt, és az ajtó becsukódott. Mrs. Shorthouse-hoz fordulva Ambrose főnővér így folytatta:

– És magának sincs itt semmi keresnivalója, Mrs. Shorthouse. Kérem, maradjon odafent! Lehet, hogy Miss Priddy kérne egy csésze teát.

Hallani lehetett, ahogy Mrs. Shorthouse lázadóva morog valamit, de aztán vonakodva visszavonulót fűjt. A három orvos, mögöttük a főnővérrel, eltökélten továbbmasírozott.

Az orvosi kartonok irattára jobbra volt tőlük, a portáspihenő és a művészetterápiás részleg között. Az ajtó résnyire nyitva állt, és égett odabent a lámpa.

Dr. Steiner, aki természetellenes módon minden apró részletet ösztönösen felfogott, észrevette, hogy a kulcs benne van a zárban. Senki nem volt a közelben. Az erős, barna papírdossziékkal sűrű sorokban telerakott acél-állványok a mennyezetig értek, és az ajtóig derékszögben egy sor szűk folyosót alkottak, amelyek mindegyikét egy-egy neoncső világította meg. A négy magas ablakot rács védte, és az állványok tagolták őket; levegőtlen kis helyiség volt, ahová csak elvétve tért be valaki, és amelyben csak ritkán töröltek port. A kis csoport végigvergődött az első folyosón, és balra fordulva egy apró, ablaktalan, polcmentes, mindössze egy asztallal és egy székkal bebútorozott helyiséghez értek, ahol a kartonokat lehetett dossziékba rendezni, vagy adatokat lehetett lemásolni a feljegyzésekből anélkül, hogy el kellett volna vinni a dossziét. Itt zűrzavar uralkodott. A széket feldöntötték. A földön szétszóródtak a betegkartonok. Némelyiknek letépték a borítóját és elszakították az oldalait, mások a földre hányva heverték változó magasságú halmokban a foghíjas polcok alatt, amelyek túlságosan szűknek tűntek az ekkora papírsúly megtartásához. És ennek az összevisszaságnak a közepén, akár egy kövérkés és oda

nem illő Ophelia, egy papíráradaton lebegett Enid Bolam holtteste. A mellén egy fából faragott, súlyos és groteszk szobor nyugodott, keze rákulcsolódott a figura ülepére, úgyhogy hátborzongató módon úgy festett, mint az anyaság paródiája a szertartásosan a keblére fektetett teremtményével.

Ahhoz kétség sem férhetett, hogy halott. Dr. Steiner még félelme és undora közepette sem hibázhatta el ezt a végső diagnózist. A figurára meredve felkiáltott:

– Tippett! Ez az ő bálványa! Erre a faragványára olyan büszke. Hol van? Baguley, ő a maga betege! Ezt magának kell elintéznie!

Idegesen pillantott körül, mint aki arra számít, hogy Tippett, ütésre kész karját felemelve, mint maga a megtestesült erőszak, egyszer csak testet ölt.

Dr. Baguley letérdelt a holttest mellé.

– Tippett ma este nincs itt – mondta halkan.

– De hát péntekenként mindig itt szokott lenni! Ez az ő bálványa! Ez a fegyver! – siránkozott dr. Steiner ekkora értetlenség hallatán.

Dr. Baguley gyengéden felemelte Miss Bolam bal szemhéját a hüvelykujjával.

– Reggel kaptunk egy telefont a Szent Lukács Kórházból – közölte fel sem pillantva. – Tippettet tüdőgyuladással vették fel. Hétfőn, azt hiszem. Szóval, ma este nincs itt. – Hirtelen felkiáltott. A két nő közelebb hajolt a tetemhez. Dr. Steiner, aki nem tudta rászánni magát, hogy nézze a vizsgálatot, hallotta, ahogy a kollégája azt mondja:

– Le is szúrták. Úgy látom, a szívébe kapta a döfést, egy fekete nyelű vésővel. Ez nem Nagle-é, főnővér? – Csönd támadt, aztán dr. Steiner a főnővér hangját hallotta:

– Nagyon hasonlít hozzá, doktor úr. Valamennyi szerzőjének fekete a nyele. És a portáspihezőben tartja őket. Bárki hozzájuk férhetett – tette hozzá védekezően.

– Úgy tűnik, valaki meg is tette. – Hallatszott a zörejt, ahogy dr. Baguley felállt. Szemét továbbra is a holttesten tartva így folytatta: – Legyen szíves, hívja fel a portán Cullyt, főnővér! Ne ijesszen rá, de mondja meg neki, hogy senki sem hagyhatja el az épületet, és be sem jöhet senki. Ez a páciensekre is vonatkozik. Aztán menjen el dr. Etherege-ért, és kérje meg, hogy jöjjön le. Gondolom, a rendelőjében lesz.

– Nem kellene felhívunk a rendőrséget? – szólalt meg dr. Ingram idegesen, és az angóranórához hasonlóan rózsaszín bőre sötétebb árnyalatúra pirult. Nem kellett ahhoz felfokozott drámai helyzet, hogy az ember hajlamos legyen átsiklani dr. Ingram jelenlétén, és dr. Baguley olyan kifejezéstelen tekintettel bámult rá, mintha egy pillanatra meg is feledkezett volna a létezéséről.

– Megvárjuk az orvos igazgatót – jelentette ki.

Ambrose főnővér a keményített vászon suhogásától kísérvé eltűnt. A legközelebbi telefon mindjárt az irattár ajtaja mellett volt, de mivel a papírrétegek minden külső zajt felfogtak, dr. Steiner hiába hegyezte a fülét, hogy meghallja a telefonkagyló felemelésének hangját, vagy a főnővér mormolását. Kényszerítette magát, hogy

még egyszer ránézzen Miss Bolam holttestére. Életében utálatosnak és csúnyának tartotta, és a halál szemernyi méltóságot sem adott neki. A hátán feküdt, térdét felhúzza és szétnyitva, így tisztán látszott egy jókora darab a rózsaszín gyapjúbugyogójából, ami jóval szeméremsértőbbnek tűnt, mint a csupasz bőr látványa. Kerek, durva vonású arca egészen békés volt. Széles homloka fölött összecsavarva viselt két vastag hajfonata háborítatlan maradt. De persze nem tudni semmi olyanról, ami valaha is megbolygatta volna Miss Bolam archaikus hajviseletét. Erről dr. Steinernek eszébe jutott a saját agyszüleménye, amely szerint a vastag, élettelen fonatok rejtélyes anyagot bocsátanak ki magukból, és az rögzíti őket örökre arra a higgadt homlokra. Ahogy dr. Steiner a halál védtelen méltatlanságában fekvő nőt nézte, próbált sajnálatot érezni, de tudta, hogy amit érez, az a félelem. Ám csak az undornak volt teljes mértékben tudatában. Képtelenség gyengéd érzéseket táplálni valami iránt, ami ennyire nevetséges, ennyire megdöbbenő és ennyire obszcén. A csúf szó kéretlenül perdült gondolatai felszínére. Obszcén! Nevetséges késztetést érzett, hogy feljebb húzza a nő szoknyáját, és letakarja vele azt a puffadt, szánalmas arcot, hogy visszatolja a szemüveget, amely lecsúszott az orráról, és most csálén lógott le a bal füléről. A szeme félig csukva volt, kicsiny szája lebiggyedt, mintha helyteleníténé ezt a méltóságon aluli és érdemtelen véget. Dr. Steiner jól ismerte ezt az arckifejezést; életében is ezt látta az arcán. *Úgy néz ki, mintha épp engem szembesítene az útiköltség-térítési űrlappal,* gondolta.

Hirtelenjében elviselhetetlen vágy fogta el, hogy felvihogjon. Fékezhetetlenül bugyogott fel benne a nevetés. Felismerte, hogy ez a szörnyű késztetés az idegesség és a sokk következménye, de az ok megértése nem váltott ki belőle önuralmat. Tehetetlenül hátat fordított a kollégáinak, s az irattartó állvány szélét megragadva és fejét a hideg fémnek támasztva minden erejével igyekezett megnyugodni, miközben torkát és orrát irritálta a régi kartonok dohos szaga.

Nem vette észre, hogy Ambrose főnövér visszatért, de egyszer csak meghallotta, hogy beszél.

– Dr. Etherege úton van lefelé. Cully az ajtóban áll, és megmondtam neki, hogy senki sem mehet el. Az ön betege meglehetősen nagy cirkuszt csinál, dr. Steiner.

– Talán jobb volna, ha felmennék hozzá. – A döntéshozatal szükségességével szembekerülve dr. Steiner visszanyerte az önuralmát. Úgy érezte, valamiért fontos, hogy a többiekkel maradjon, és ott legyen, amikor az orvos igazgató megérkezik; hogy bölcs volna biztosítani, nehogy valami fontos ne a füle hallatára hangozzék el, vagy ne a szeme láttára menjen végbe. Ám az viszont nem lelkesítette, hogy ott maradjon a holttesttel. A fullasztóan szűk, túlfűtött irattárban, ahol olyan erős fényű lámpa égett, akár egy műtőben, úgy érezte magát, mint egy csapdába esett állat. A súlyos, sűrűn megpakolt polcok mintha ránehezedtek volna, újra meg újra odakényszerítve a tekintetét arra a papírravatalán fekvő, ormótlan testre.

– Itt maradok – döntött. – Mr. Burge-nek várnia kell, ahogy mindenki másnak.